

γυροσιμώνω Κρήτ. (Ἀποκόρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ ὕ ρ ο καὶ τοῦ ρ. σ ι μ ὶ ν ω.

Πλησιάζω εἰς τὰ πέριξ σημείου τινός· Σὰ θὰ πλακώση τοῦ κερατᾶ τὸ μιὰρὸ (ἐνν. τὰ μυρμήγκια) ᾿ς τὸ σπίτι, θωρεῖς τὸ καλοκαίρι μελιούνια νὰ μερμηδίζοντε, γυροσιμώνεις ᾿ς τὴ φωλιά καὶ λέεις τὴ γηθειά.

γυροσκάβω ἐνιαχ. γυροσκάπτω Σέριφ. Κρήτ. (Κίσ.κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ ὕ ρ ο καὶ τοῦ ρ. σ κ ᾶ β ω.

Σκάπτω τοὺς γ ὕ ρ ο υ ς τοῦ ἀγροῦ, ἦτοι τὰ ἄκρα τοῦ ἀγροῦ, ὅσα δὲν δύνανται νὰ ὀργωθοῦν δι' ἀρότρου ἐνθ' ἄν. : Τὸ γυροσκάπτω μὲ τὴν ἀξίνη Σέριφ. Ὁδε ξεβλέξης μὲ τὸ ζευγάρισμα, βάλε τὸ κοπέλι νὰ γυροσκάψη τὸ χωράφι μὲ τὸ σκαπέτι, νὰ μὴν ἀπομείνουνε οἱ γῦροι ἄσπαρτοι Κρήτ. (Κίσ.)

γυροσκάφτης ὁ, Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ υ ρ ο σ κ ᾶ β ω.

Ὁ σκάπτων δι' ἀξίνης τοὺς γ ὕ ρ ο υ ς τοῦ ἀγροῦ, ἦτοι τὰ ἄκρα, τὰς γωνίας, ὅσαι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐργασθοῦν δι' ἀρότρου.

γυρόσκοινο τό, ἐνιαχ. ὕροστίθοινο Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότη.)

Ἐκ τῶν οὐς. γ ὕ ρ ο ς καὶ σ κ ο ι ν ῖ.

Τὸ σχοινίον, τὸ ὁποῖον εἶναι προσδεδεμένον εἰς τὰ ἄκρα τῶν κεραιῶν τοῦ ἀνεμομύλου ἐν εἶδει στεφάνης, διὰ νὰ κρατῇ σταθερὰν τὴν μεταξὺ τῶν κεραιῶν ἀπόστασιν ἐνθ' ἄν. Συνών. γ ὕ ρ ο ς 30.

γυροστεφανάκι τό, ἐνιαχ. ὕροστεφανάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. γ υ ρ ο σ τ έ φ α ν ο.

Μικρὸν γ υ ρ ο σ τ έ φ α ν ο, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. : Ὁ, ποὺ νὰ ᾿ν' ἡ εὐκή μου ᾿ς τὸ ὕροστεφανάκι δου! (εὐχὴ) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐβιάστη γ' εὐτὸς κ' ἐπαδρεύτηκε, βοὺ νὰ κάτσουν οἱ διαόλοι ᾿ς τὸ ὕροστεφανάκι δου! (ἄρά). Συνών. σ τ ε φ α ν ᾶ κ ι.

γυροστέφανο τό, ἐνιαχ. ὕροστέφανο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γ ὕ ρ ο ς καὶ σ τ ε φ ᾶ ν ι.

Ὁ νυμφικὸς στέφανος ἐνθ' ἄν. : Ἡ ἀβανιὰ νὰ κάτση ᾿ς τὸ ὕροστέφανό δου κ' εὐτεινοῦ! (ἄρά) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ὁ, ποὺ νὰ ᾿ν' ἡ εὐκή μου ᾿ς τὸ ὕροστέφανό δου! (εὐχὴ) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἡ εὐκή μου νὰ ᾿ν' ἀθρός σου | καὶ ᾿ς τὸ ὕροστέφανό σου αὐτόθ.

γυροστρέφω Αἰμιλ. Δάφνη, Ν. Ἑστ 25 (1939), 225 Ν. Σφυρόερ., Ν. Ἑστ. 21 (1937), 121.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ ὕ ρ ο καὶ τοῦ ρ. σ τ ρ έ φ ω.

Περιστρέφω, στροβιλίζω ἐνθ' ἄν. : Ποιήμ.

Καὶ χάνονται μέσ' ᾿ς τοῦ ἄπειρου τὰ νέφη, ποὺ ὁ χρόνος κ' ἡ ζωὴ τὰ γυροστρέφει

Αἰμιλ. Δάφνη, ἐνθ' ἄν.

Ἐνῶ ἀπὸ πάνω μου θανάτου βέλος

καθέτως γυροστρέφει ᾿ς τὸ κενὸ

Ν. Σφυρόερ., ἐνθ' ἄν.

γυροτραφιάζω ἐνιαχ. ὕροτραφιάζω Νάξ. (Βόθρ.) ὕρο-

τραφιάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ ὕ ρ ο καὶ τοῦ ρ. τ ρ α φ ι ᾶ ζ ω

Περιβάλλω διὰ τάφρου, περιφράσσω ἀγρὸν ἐνθ' ἄν. : Ὑροτραφιάσαμε δὸ χωράφι κ' ἐκάμαμεν ἓνα βορβόλι (ἀναλημματικὸν τοῖχον) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ὑροτραφιασμένο χωράφι Νάξ. (Βόθρ.)

γυροτραφίζω Κρήτ. (Ἄγιος Γεώργ. Ἀχεντρ. Νεάπ. κ.ά.) ὕροτραφίζω Νάξ. (Χαλκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ ὕ ρ ο καὶ τοῦ ρ. τ ρ α φ ι ζ ω

Γ υ ρ ο τ ρ α φ ι ᾶ ζ ω, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. : Ὑγυροτράφισα τὸ κηπούλι μου Κρήτ. Ὑροτραφισμένο ᾿ναι τὸ χωράφι Νάξ. (Χαλκ.)

γυρότραφος ὁ, Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐς. γ ὕ ρ ο ς καὶ τ ρ ᾶ φ ο ς

1) Ἡ τάφρος κυρίως ἢ ὁ πέτρινος φράκτης ὁ περιβάλλων ἀγρὸν ἐνθ' ἄν. 2) Ἐπιθετ., ὁ διὰ τάφρου ἢ φράκτου περιβαλλόμενος ἀγρὸς ἐνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Περιβόλι μου γυρότραφο καὶ μέσα καδιφέδες, μὲ τὰ σωστά μου σ' ἀγαπῶ, δὲ θέλω ἐγὼ χιλέδες (χιλέδες = ἀπάται, δόλοι) Κρήτ. (Νεάπ.)

γυροτρίγυρα ἐπιρρ. Κρήτ. κ.ά. — Τραγοῦδ. Δασκαλογιάν., 211 γυροτρίγυρα Στερελλ. (Περίστ. κ.ά.) γυροτρίγυρα Σ. Μυριβήλ., Ζωὴ ἐν τάφ., 19.

Ἐκ παραθέσεως τῶν ἐπιρρ. γ ὕ ρ ο καὶ τ ρ ι γ ὕ ρ ο κατὰ τὰ εἰς -α ἐπιρρ.

1) Πέριξ ἐνθ' ἄν. : Γυροτρίγυρα ἓνας θόρυβος κυμάτιζε χιλιόφωνος, πολυσύνθετος Σ. Μυριβήλ., ἐνθ' ἄν. || Ποιήμ. Μανρίζουνσι τὰ λιόφυτα καὶ οὐλα τὰ χωράφια ἀπὸ τὸ πλήθος τῇ Τουρκιᾷ κὶ ἀπὸ τὰ βαϊράκια. Ὡς τσι Βρούσες γυροτρίγυρα μανρίζουν σὰν τὰ δάση κὶ ἀπὸ τρεῖς τόπους ξεκινοῦν εἰς τὰ Σφακιά νὰ πᾶσι Τραγοῦδ. Δασκαλογιάν., ἐνθ' ἄν. Συνών. ὁ λ ο τ ρ ῖ γ υ ρ α. 2) Οὐς., τὰ πέριξ σημείου τινός Κρήτ. : Ὁ λαὸς ποὺ κατοικᾷ ἐκεῖα ᾿ς τὰ γυροτρίγυρα. Πβ. γ υ ρ ὅ χ ω ρ α.

γυροτριγυρίζω Κρήτ. (Κίσ.κ.ά.) Νάξ. κ.ά. ὕροτριγυρίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ά.) γυροτριγυρνᾶν Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ υ ρ ο τ ρ ῖ γ υ ρ α.

1) Περιέρχομαι, περιφέρομαι κύκλῳ ἐνθ' ἄν. : Βγαίνει καὶ γυροτριγυρίζει τὰ βουλίδια τοῦ πύργου (βουλίδια = ἐρείπια ἐκ παραμυθ.) Νάξ. Εἶδα ὕροτριγυρίζεις ἐπὰ χάμαι; Εἶδα θές; Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. γ υ ρ ο φ έ ρ ν ω Β1, τ ρ ι γ υ ρ ῖ ζ ω. 2) Μετβ., περιβάλλω, περικυκλώνω τι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Ἄσμ.

Σαββάτο τὸ λοιόσασι κ' ἐμαζωχτήκαν ὅλοι

κ' ὕροτριγυρίσανε τὸ ἔρημο προβόλι.

(προβόλι = ἀναλημματικὸς τοῖχος).

γυρούδι τό, ἐνιαχ. γυρούιν Κύπρ. (Καλοπαναγιώτ. Μουτουλ. Πεδουλ. Πρόδρομ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ὕ ρ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ὕ δ ι.

Ὁ μικρὸς γῦρος ἐνθ' ἄν. : Ἐγραψε ἓνα γυρούιν ὁ μιτσής μου (=μικρὸς μου) Καλοπαναγιώτ.

γυρούλα ἡ, Ἀγαθον. Στερελλ. (Σπάρτ.) Χίος γυρούλα^δ α Κῶς Λέρ. Νίσυρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ὕ ρ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ὕ λ α.

1) Ὁ κύκλος Κῶς Λέρ. Νίσυρ. Χίος: Τὰ παιδιὰ κάμνονιμμάγ - γυρούλ-λ^δ α ᾿ς τὴν ἄκρην δῆς σειρᾶς τῇ ὀπτοιοιῶν